

G. Faye

Autor: Guillaume Faye

Poznámka překladatele do angličtiny

Následující projev zazněl 17. května 2005 v Moskvě a jeho francouzský přepis vyšel na ruském webu *Athenaeum*.

Přinejmenším ze tří důvodů mám za to, že stojí za to šířit tento projev v nacionalistických kruzích: první důvod si postupně začíná uvědomovat stále více anglicky mluvících nacionalistů - Guillaume Faye je dnes asi nejzajímavějším, i když ne vždy nejprůhlednějším mluvčím za geneticko-kulturní dědictví související s bělošským odporem. Vše co napíše nebo řekne o tom, kým jsme, za co bojujeme a kudy vedou hlavní frontové linie, stojí za hlubší úvahu. Ve Francii, Belgii, Nizozemí, Španělsku, Portugalsku, Itálii a nyní i v Rusku podnítily jeho myšlenky důležité debaty (přestože ty se v některých případech zvrhly do *ad hominem* invektiv, které pro nás nejsou důležité).

Zadruhé si tento článek zaslouhuje pozornost také z metapolitických důvodů. Faye je veterán první velké kampaně usilující o „gramsciánství zprava“ - tedy pokusů vést kulturní válku proti etnocidním zásadám vládnoucí liberální kultury. S tím souvisí i jeho výjimečnost mezi neliberálními nacionalisty: svou tvůrčí silou přišel s jazykem a diskurzem dalece přesahujícím těsné mantinely našeho hnutí, který se může stát radikální alternativou protibělošského jazyka a diskurzu stávajícího systému.

Třetím důvodem pak je skutečnost, že tato řeč je výstižnou i působivou syntézou idejí - vize - rozvíjených Fayem v sedmi knihách (a nespočtu kratších článků) vydaných od průlomového *L'Archéofuturisme* (1998). I v jen prozatímně nastíněné podobě se nám tyto myšlenky snaží ukázat cestu skrze to, co slibuje být největší bouří naší kolektivní existence, současně však promlouvají k čemusi mnohem prvotnějšímu.

Jak píše jeden mnohem starší pozorovatel našeho dějinného osudu: „V bouři obstojí jen to skutečně velké.“ (Platón). Nadcházející události bezpochyby ukáží, jestli v nás zbyla ještě alespoň jiskra velikosti. Bílí lidé Západu, obyvatelé *Abendlandu*, kteří zažili hluboké pády, mají ve své historické paměti uloženo i poznání, že jedině rozhodnou konfrontací s hrozícím nebezpečím mají vůbec šanci je překonat, a tak znovu odkrýt velikost skrytou ve svém nitru.

Faye podle mého skutečně patří mezi tyto dalekozraké proroky, kteří nás volají k návratu k sobě samým a k neoddělitelné velikosti toho, kým jsme.

Michael O'Meara

Od zhroutení Římské říše se Evropa dosud nenacházela v tak dramatické situaci jako dnes. Stojí před nebezpečími ve své historii bezprecedentními a ani o tom neví – nebo to spíše vědět odmítá.

Čelí invazi, okupaci a kolonizaci masami globálního Jihu a islámem. Vládnu jí Spojené státy, které proti ní vedou nemilosrdnou ekonomickou válku. Demograficky se hroučí tím, jak její obyvatelstvo stárne a nezvládá reprodukci už ani nahradit samo sebe. Ochromily ji dekadentní nihilistické ideologie maskující se pláštíkem naivního optimismu a došlo v ní k nebyvalé regresi kultury i vzdělání směrem k primitivismu a materialismu. Z Evropy se stal nemocný muž světa a její politická třída ruku v ruce s intelektuálními elitami této rasové sebevraždě aktivně napomáhá. Nemluvím však jen o imigraci jako takové, ale o kolonizaci a invazi, která hrozí zlikvidovat samotný biologický a etnokulturní základ Evropy. Neradím však propadat zoufalství a proto říkám, že boj teprve začal a že blízké spřízněné evropské národy nemají jinou možnost, než se sjednotit za účelem společné obrany.

Likvidace evropské biokulturní podstaty

Demografické parametry barevné invaze do Francie a Evropy jsou vpravdě děsivé. Ve své nedávno vydané studii *La France africaine* (Africká Francie) jeden známý demograf (**Jean-Paul Gourévitch** – pozn. DP) předpovídá, že při zachování stávajících trendů bude do roku 2040 více než 40% obyvatelstva Francie černošského nebo arabského původu. 25% školáků a více než 30% předškoláků ve Francii a Belgii je už dnes neevropské krve. Ze stávajících 61 milionů obyvatel Francie jich je přes deset milionů Neevropanů, kteří mají podstatně vyšší porodnost než běloši. Každý rok získává francouzské občanství 100 000 Neevropanů a dalších 300 000 jich překračuje nehlídané hranice, většina ilegálně. Ve zbytku Evropy se situace nijak zvlášť neliší a ukazuje na zánik naší civilizace – přesto jako by si toho politická třída ještě nevšimla.

Po celém světě včetně USA se bílá rasa nachází v prudkém početním úpadku. Mnozí tvrdí, že naše technologická nadřazenost tento nepoměr bohatě vyrovná, osobně o tom však vůbec nejsem přesvědčen: jediná smysluplná forma bohatství a moci se totiž poměřuje v lidech. Civilizace v prvé řadě vyrůstají z toho, čemu Římané říkali „germen,“ tedy etnobiologický základ, kořeny vyživující celou civilizaci a kulturu.

Neevropská invaze do Evropy byla, počínaje 60. lety minulého století, větším dílem ranou zasazenou vlastní rukou. Levicovými i pravicovými politiky nakaženými marxistickými a trockistickými idejemi; zaměstnavateli vždy hladovými po laciné pracovní síle; židovskými ideály volajícími po multikulturní společnosti; lidskoprávní ideologií vzešlou ze sekularizace některých křesťanských zásad.

Ve Francii i zbytku Evropy kolaboranti invazních hord vytvořili systém upřednostňující cizáky, jehož cenu ovšem musí zaplatit původní bělošské obyvatelstvo. Ilegální imigranti tak po zadržení nejenže jen zřídka čelí repatriaci, ale i nadále jim plynou štědré sociální dávky poskytované protibělošskými silami ovládajícími stát. Ruku v ruce s tím „antirasisté“ prosadili řadu diskriminačních norem, které imigranty fakticky vyčleňují z platnosti běžných společenských pravidel, přestože jsou velkým dílem odpovědní za pokračující vzestup zločinnosti právě oni (o více než 1000% za posledních 50 let).

Dějištěm invaze jsou právě tak propustné hranice jako porodní sály. Spolu s demografickým úpadkem bílého obyvatelstva je imigrace pro západní Evropu také hospodářskou katastrofou, jejíž náklady se odhadují na 180 miliard dolarů ročně (započteme-li i rostoucí nejistotu a nesčetné formy sociálních dávek i pomoci imigrantům, včetně těch ilegálních). To obratem vybízí k příchodu další imigranty: být nezaměstnaný v Evropě je totiž mnohem lukrativnější než pracovat ve Třetím světě. A tak zatímco vzdělané a tvůrčí části naší populace pomalu začínají prchat, hlavně za oceán do Spojených států, nahrazuje je „odpad“ Afriky, který je třeba nakrmit a živit, aniž by nabízel jakékoliv dovednosti nebo mentální kapacitu.

Vše uvedené naznačuje, že evropská ekonomika 21. století bude v útlumu a navíc stále více připomínat země Třetího světa.

Třetí velký nápor islámu

Jako by nestačila tato ohromná barevná invaze, na vzestupu je znovu i islám. Toto totalitární a agresivní náboženství/ideologie usiluje o podmanění Evropy s odhodláním takřka monomaniakálním. Čelíme tak už třetí velké ofenzivě islámu, který se dnes rozpíná od Gibraltaru až po Indonésii. První z nich byla zastavena u Poitiers v roce 732 Charlesem Martelem, druhá (osmanská) v létě 1683 před vídeňskými hradbami; ta třetí v podobě současné invaze a kolonizace právě (de facto bez odporu) probíhá. Islám má dlouhou paměť a jeho cílem je zřídit na našem kontinentu to, co ajatolláh Chomejní nazval „univerzálním chalífátem“.

Invaze do Evropy začala a čísla svědčící o jejím rozsahu jsou skutečně znepokojivá. V Evropě (včetně Ruska) dnes žije 55 milionů muslimů a toto číslo se každoročně zvýší o 6%. Ve Francii je to přinejmenším 6 milionů. A stejně jako v Belgii nebo Británii začínají tito muslimové požadovat podíl na politické moci. Vláda se pak zcela odmítá zabývat jejich ambicemi proměnit Francii do roku 2020, kdy nabude demografická síla arabsko/muslimského obyvatelstva zásadního vlivu, v islámskou republiku. A tak raději, v naději na zajištění si sociálního smíru vyplacením „tributu“, financujeme výstavbu dalších mešit. Ve Francii jich už dnes stojí přes dvě tisícovky, skoro dvakrát tolik co v Maroku.

Momentálně je ve Francii islám druhým největším náboženstvím hned za katolicismem, má však více aktivních vyznavačů. Prezident Jacques Chirac dokonce prohlásil, že „Francie je dnes islámskou mocností“. Po celém Západě se rozšířilo neopodstatněné přesvědčení, že existuje nějaký rozdíl mezi islámem a „islamismem“ a že může existovat jakýsi západní, sekularizovaný, umírněný islám. Nic takového ovšem neexistuje – islám totiž znamená

teokracii, která stírá rozdíly mezi světským a duchovním, vírou a právem a snaží se Evropě vnutit šaríu, zcela neslučitelnou se základními pilíři naší civilizace.

Nadcházející rasová válka

Zločinnost způsobená masovou imigrací a rozklad občanských hodnot v západní Evropě dlouhodoběji dosahují jen stěží udržitelné míry. V roce 2004 žháři ve Francii zapálili 100 000 aut a zabili 80 policistů. V *banlieus* skoro každý týden propukají rasové nepokoje. Ve státních školách vládne všudypřítomné násilí a úroveň vzdělání prudce upadá. Skoro pětina dospívajících mladších 20 let je negramotná. Stále častější rasistické útoky proti bělochům jsou ignorovány ve jménu antirasistické doktríny, podle níž mohou rasisty být jedině běloši.

Paralelně s tím pak soubor tyranského zákonodárství, za něž by se nemusel stydět ani sovětský komunismus, uvedl v platnost „zákony“ tak ideologické a subjektivní, že už se ani nesnaží předstírat spravedlnost, tím méně pak objektivitu. Veškerá kritika imigrace nebo islámu je zapovězena. Sám jsem několikrát stanul před soudem a za vydání knihy *La colonisation de l'Europe* (Kolonizace Evropy) jsem byl potrestán tučnou pokutou.

Rasová válka se dnes zdá rýsovat na obzoru hned v několika evropských zemích; skrytá válka, jež bude mnohem ničivější než „terorismus“. Bělošské obyvatelstvo je stále více vytlačováno. Je to svého druhu genocida, prováděná s aktivní nebo pasivní spoluúčastí vládnoucí třídy: médií a politiků – neboť z ideologie těchto kolaborantských elit prýští patologická nenávist ke svým vlastním lidem a morbidní nadšení pro rasové smíšení.

Utopické plány státu na „republikánskou integraci“ žalostně selhávají, protože vycházejí z představy mírumilovného soužití na tomtéž území mezi cizinci a domácím obyvatelstvem, barevnými a bělochy. Naši vládcí nečetli Aristotela, podle něhož nemůže být žádná obec demokratická a spořádaná, pokud není etnicky stejnorodá... Evropské společnosti se dnes propadají do nezvladatelného etnického chaosu.

Pocházím sice z kraje na jihozápadě Francie, na pobřeží Atlantiku a rusky neumím jedině slovo, ale přesto mám nekonečně blíže k Rusovi než k francouzsky hovořícímu Arabovi nebo Afričanovi – i když třeba jsou „francouzskými“ občany.

Morální krize a archeofuturismus

Stávající stav lze s takřka klinickou přesností popsat jako „mentální AIDS.“ Příčinou našeho dnešního ochorení je **virus nihilismu**, jehož útok předpověděl už Nietzsche a který oslabil všechny naše přirozené obranné systémy. Nakažení Evropané tak snadno podléhají horečné touze po vlastní kolektivní smrti a dobrovolně otevírají brány svých měst.

Hlavním příznakem této nemoci je „xenofilie“, systematické upřednostňování cizího před vlastním, dalším je „etnomasochismus“, čili nenávist ke své vlastní civilizaci a kořenům. Za třetí symptom považují efeminaci, duchovní kastraci mužnosti (*dévirilisation*) či kult slabosti a preferenci mužské homosexuality. Dějinami ověřené hodnoty spjaté s užitím síly a přežitím

vlastní skupiny – tedy čest, věrnost, rodina, plodnost, patriotismus, vůle přežít atd. – jsou dnes vysmívány bezmála coby osobnostní vady. Za tuto dekadenci do značné míry „vděčíme“ sekularizaci křesťanské charity a jejímu rovnostářskému oddenku, lidským právům.

Evropané by se měli inspirovat jistými v Rusku dodnes ceněnými hodnotami, třeba vědomím příslušnosti k nadřazené civilizaci a udržováním „práva na odstup“ od ostatních skupin. Se všemi podobami „etnopluralismu“, který ostatně není ničím jiným než jen dalším rovnostářstvím, se musíme rozřehnat a znovu utvrdit své právo na „etnocentrismus“ – tedy právo žít ve vlastních zemích bez přítomnosti cizorodých. Znovu musíme oprášit také zásadu „Každému, co jeho jest.“ Jedině Evropané ostatně rasové míšení považují za ctnost nebo si malují budoucnost jako tavicí kotlík a jedině oni věří v kosmopolitismus.

Dvacáté první století však bude věkem obrození etnonáboženských bloků, zejména na Jihu a Východě. K Fukuyamovu „konci dějin“ nikdy nedojde – namísto toho se naopak běh dějin „střetem civilizací“ dále zrychlí. Evropané se také musí zbavit orientace na přítomnost, v níž se zmítají, a znovu na sebe začít pohlížet (jako to dělají muslimové, Číňané a Indové) jako na „dlouhověké národy“, nositele budoucnosti. Jediná cesta k uskutečnění této revoluční proměny evropského smýšlení však vede skrze hlubokou krizi a násilný otřes – ten už ovšem přichází a více o něm budu hovořit za moment.

Nový americký imperialismus

Evropané se musejí také vypořádat s tím, co ve své nejnovější knize nazývám „novým americkým imperialismem“, přímočařejším, ale také neohrabanějším než byl ten éry studené války. Od pádu SSSR jako by američtí vládcí ztratili veškeré zábrany i zbytky uměřenosti a ve svém fantastickém bažení po světovládě – před zraky zbytku světa nastrojené jako simulakrum nové Římské říše – dosahují stále nových výšin arogance. Tu lze do značné míry vysvětlit neokonzervativní ideologií spjatou se sionismem, pohání ji však také mesianistické, takřka patologické přesvědčení o „božím poslání“.

A jaké že jsou cíle tohoto nového amerického imperialismu? Obklíčit a zneutralizovat Rusko a zabránit mu ve vytvoření jakéhokoliv smysluplného spojení s Evropou (což je nejhorší noční můra Pentagonu). Odrazit evropskou výzvu vlastní hegemonii tím, že se k ní přičlení islám a muslimské Turecko. Podmanit si a ovládnout středo- a východoevropské části někdejší sovětské říše a vést neúnavnou hospodářskou válku proti Evropské unii takovým způsobem, že ji ani nenapadne vzdorovat. Ve všech koutech světa tento křižácký duch nového amerického imperialismu usiluje o nastolení „demokracie“, zvláště pak na okrajích ruské sféry zájmů. „Demokracie“ tak víceméně nabyla význam „proamerického režimu“.

Neměli bychom však na toto konání Američanů žehrat, chovají se totiž zcela v souladu s naplňováním svých geopolitických a thalassokratických tužeb po světovládě. Na scéně dějin je každý zodpovědný jedině za sebe.

Proto se stavím proti ve Francii tolik rozšířenému „obsedantnímu a hysterickému

antiamerikanismu“, který považuji za kontraproduktivní, bolestínský a nezodpovědný.

Lid či národ se musí naučit rozlišovat mezi svým „úhlavním soupeřem“ a svým „úhlavním nepřítelem“. Ten první se vás snaží ovládnout a oslabit, ten druhý zabít. Neměli bychom tak zapomínat na Schmittovu maximu: „Ne vždy si vybíráte svého nepřítele, častěji si vybírá on vás.“ Amerika, konkrétněji tedy její vládnoucí třída, je evropským i ruským „úhlavním soupeřem“ v oblasti geopolitiky, ekonomiky i kultury.

„Úhlavním nepřítelem“ Evropy však jsou národy Jihu, stále těsněji seskupené pod praporem islámu, jejichž invaze na náš kontinent je dnes už v plném proudu, umožněná politickou třídou a inteligencí, která (k velké radosti Washingtonu) otevřela brány a už se nemůže dočkat rasově smíšené neevropské Evropy.

Podobně jako atlanticisté přeceňují Spojené státy i hysteričtí odpůrci Ameriky a neuvědomují si, že jsou silné jen do míry, do jaké jsme my slabí. Katastrofická a kontraproduktivní okupace malého Iráku, kam USA nepřinesly nic než chaos, to ukazuje v plné nahotě. V průběhu 21. století přijde Amerika o pozici první světové velmoci, kterou se stane Čína – nebo, budeme-li k tomu mít vůli, „Evrosibiř“: konfederativní spolek národů evropského poloostrova s Ruskem.

Konvergence katastrof

Přišel jsem s hypotézou, že současný globální systém založený na víře v zázraky a na mýtu o věčném pokroku a růstu se ocitl na pokraji zhroucení. Poprvé ve svých dějinách je lidstvo jako celek ohroženo kataklyzmatickou krizí, která pravděpodobně nastane někdy ve druhé dekádě 21. století – krizí způsobenou postupujícím ničením ekosystémů a klimatickými poruchami, vyčerpáním fosilních paliv a zemědělské kapacity, rostoucí nestabilitou mezinárodního ekonomického řádu založeného na spekulaci a obří zadluženosti, návratem epidemií, vzestupem nacionalismu, terorismu, šířením jaderných zbraní a rostoucí agresivitou islámu v ofenzivě spojené s prudkým stárnutím obyvatelstva Západu.

Musíme se připravit na tyto ruku v ruce přicházející katastrofy, které se stanou mezníkem přechodu z jedné éry do další, s tím jak jejich kataklyzmatické následky smetou ze světa liberální modernitu a nastolí nový středověk. Tato konvergence s sebou přinese i příležitost k obrodě, každé velké historické obrození totiž nastává z trosek a chaosu, což pro civilizaci jakou je ta naše, ze své podstaty „metamorfickou,“ platí dvojnásob.

Evrosibiř

Evropa budoucnosti rozhodně nemůže zůstat rozbředlou, nekontrolovatelnou formou stávající Evropské unie; bezmocné Medúzy, neschopné ohlídat své hranice, ovládané volnotřím šílenstvím a podřízené americké nadvládě. Musíme si představit federální, říšskou *Grande Europa*, etnicky výhradně evropskou, jediný autonomní celek nedělitelně spjatý s Ruskem. Tento kontinentální blok nazývám „Evrosibiř“. Ta by neměla potřebu agresivně vystupovat proti svým sousedům, sama by totiž byla nenapadnutelná – a tento blok by byl největší velmocí světa (ve světě velkých bloků), soustředěnou sama na sebe a osvobozenou od všech

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

nebezpečných dogmat dnes spojovaných s globalismem.

Bude mít možnost uvést do praxe „autarkii velkých prostorů“, jejíž teoretické zásady rozpracoval laureát Nobelovy ceny, ekonom Maurice Allais. Osud evropského poloostrova nelze z etnokulturních i geopolitických důvodů oddělit od kontinentálního Ruska. Zabránit vzniku evrosibiřské konfederace je ovšem existenčním imperativem americké merkantilní thalassokracie.

Nemíním zde dlouze hovořit o izraelském státu, proto jen velmi stručně. Domnívám se, že v Herzlově a Buberově myslí zrozená sionistická utopie, po roce 1948 uváděná do praxe, z důvodů v zásadě demografických nevydrží o mnoho déle než sovětský komunismus – její konec už se rýsuje na obzoru. Momentálně pracuji na knize *Nová židovská otázka* a doufám, že se dočká i překladu do ruštiny.

Závěrem

Fatalismus není nikdy opodstatněný. Dějiny vždy zůstávají otevřené a plné neočekávaných rozmarů a zvrátů. Nezapomínejme na motto Viléma Oranžského: „Kde je vůle, tam je cesta.“ Naše dějinná epocha musí být časem odporu a příprav na ještě hrozivější nebezpečí budoucnosti, která mohou přijít při současném vypuknutí rasové války a obří hospodářské krizi. Musíme tedy začít myslet v postchaotických souvislostech a tomu přizpůsobit i organizaci. Dovolte mi uzavřít mou oblíbenou výzvou: „Od odporu k rekonquistě, od rekonquisty k renesanci.“

Anglický překlad Fayeho moskevského projevu *From Dusk to Dawn* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 27. července 2010.